

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 25 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie II Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Radkiewicz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Edyta Jarmołowicz

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2017 r. S. na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

przeciwko J. K.

- o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego J. K. na rzecz powoda (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 15.490,22 zł. (piętnaście tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt złotych dwadzieścia dwa grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 lutego 2016 r.;

II. Oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. Zasądza od powoda (...) Bank S.A. z siedzibą w W. na rzecz pozwanego J. K. kwotę 97,04 zł. (dziewięćdziesiąt siedem złotych cztery grosze) tytułem kosztów procesu;

IV. Nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie od powoda J. K. kwotę 582,18 zł. (pięćset osiemdziesiąt dwa złote osiemnaście groszy), a od pozwanego (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 43,82 zł. (czterdzieści trzy złote osiemdziesiąt dwa grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

II C 1905/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 lutego 2016 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. K. kwoty 16.694,66 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu, liczonymi od kwoty 16.407,66 zł.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że roszczenie wywodzi z umowy kredytu nr (...) zawartej pomiędzy stronami w dniu 14 maja 2014 r. W związku z zaległością w płatności wymagalnych rat bank wypowiedział przedmiotową umowę. Na dochodzone roszczenie składa się kwota 15.490,22 zł. tytułem niespłaconego kapitału, kwota 715,55 zł. tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału od dnia 7 sierpnia 2015 r. do dnia 26 stycznia 2016 r. w wysokości 10%, kwota 201,89 zł. tytułem odsetek za opóźnienie od dnia 7 sierpnia 2015 r. do dnia 23 lutego 2016 r. oraz kwota 287 zł. tytułem opłat i prowizji.

Nakazem zapłaty z dnia 1 kwietnia 2016 r. wydanym w elektronicznym nakazie zapłaty Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem powoda.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa zarzucając niewykazanie roszczenia co do zasady jak i wysokości.

Uzasadniając swoje stanowisko J. K. zaprzeczył, aby posiadał wobec powoda zadłużenie wynikające z umowy kredytu nr (...).

Postanowieniem z dnia 5 maja 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę tutejszemu Sądowi do rozpoznania.

W odpowiedzi na pozew z dnia 9 grudnia 2016 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa wobec braku wykazania wysokości dochodzonego roszczenia oraz o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu stanowiska pozwany nie kwestionował istnienia pomiędzy stronami stosunku prawnego wynikającego z zawartej umowy kredytu nr (...) zaznaczając jednak, że przedmiotowa umowa dowodzi jedynie istnienia pomiędzy stronami stosunku prawnego, nie zaś wysokości dochodzonego roszczenia. Pozwany kwestionował także moc dowodową wyciągu z ksiąg bankowych jako dowodu wystarczającego do wykazania wysokości dochodzonego roszczenia. Pozwany zarzucił także pozwowi niewykazanie sposobu rozliczenia kredytu a co za tym idzie wysokości dochodzonych odsetek, w tym okresu ich naliczania oraz kwot, od których zostały one naliczone, a także brak wykazania podstaw do dochodzenia opłat dodatkowych i windykacyjnych oraz ich wysokości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 maja 2014 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zawarł z J. K. umowę kredytu nr (...). Zgodnie z postanowieniami umowy, bank udzielił pozwanemu na okres 84 miesięcy kredytu w kwocie 13.500 zł. na sfinansowanie potrzeb konsumpcyjnych. Pozwany otrzymał także kwotę 3.914,86 zł. tytułem kredytu dodatkowego celem poniesienia kosztów prowizji bankowej w kwocie 433,63 zł. i ubezpieczenia w kwocie 3.481,22 zł. Do dyspozycji powód postawił pozwanemu zatem kwotę 17.414,86 zł., a J. K. podpisując umowę kredytu, złożył jednocześnie dyspozycję jego uruchomienia (§ 1, § 3 i § 17 umowy).

Dowód:

- umowa kredytu k. 35-38

W związku z nieuregulowaniem zaległości w spłacie kredytu, Bank oświadczeniem z dnia 16 listopada 2015 r. wypowiedział przedmiotową umowę. Przedmiotowe wypowiedzenie doręczone zostało w dniu 23 listopada 2015 r. Pismem z dnia 26 stycznia 2016 r. pozwany wezwany został do zapłaty kapitału, odsetek oraz kosztów i opłat windykacyjnych.

Zadłużenie z tytułu niespłaconego kapitału kredytu wynosi na dzień 23 lutego 2016 r. 15.490,22 zł.

Dowód:

- wyciąg z ksiąg bankowych k. 27

- oświadczenie o wypowiedzeniu umowy wraz z dowodem doręczenia, k. 39-40

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w zdecydowanym zakresie okazało się zasadne.

Podstawę prawną pozwu stanowił art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku – Prawo bankowe, zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na

warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W niniejszej sprawie strona powodowa domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty 16.694,66 zł na które składać się miała kwota kapitału w wysokości 15.490,22 zł a w pozostałym zakresie odsetki i opłaty oraz koszty działań windykacyjnych.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez powoda dokumentów w postaci umowy kredytu oraz wypowiedzenia tej umowy. Sąd uznał dowody z przedłożonych dokumentów za wiarygodne, gdyż żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności, ani mocy dowodowej. Ich forma i treść nie wzbudziła także wątpliwości Sądu. Pozwany nie kwestionował samego faktu zawarcia umowy kredytu z powodem. Sąd w oparciu o podpisaną przez pozwanego umowę kredytu uznał, iż wskutek jej zawarcia doszło do powstania pomiędzy stronami stosunku obligacyjnego. Zgodnie z postanowieniami umowy, bank udzielił pozwanemu na okres 84 miesięcy kredytu w kwocie 13.500 zł. na sfinansowanie potrzeb konsumpcyjnych. Pozwany otrzymał także kwotę 3.914,86 zł. tytułem kredytu dodatkowego celem poniesienie kosztów prowizji bankowej w kwocie 433,63 zł. i ubezpieczenia w kwocie 3.481,22 zł. Do dyspozycji powód postawił pozwanemu zatem kwotę 17.414,86 zł., a J. K. podpisując umowę kredytu, złożył jednocześnie dyspozycję jego uruchomienia (§ 1, § 3 i § 17 umowy).

Pozwany z kolei ograniczył się do zaprzeczenia, nie przedstawiając jakichkolwiek dowodów na okoliczność np. spłaty zadłużenia w większym zakresie, niż wynikałoby to z dokumentów zaoferowanych przez powoda. Tymczasem fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi się pozwany nie zgadza powinien on wskazać, jeśli ma to służyć obronie jego racji (wyrok SN z dnia 09.07.2009 r., sygn. akt III CSK 341/08). Pozwany nie powinien ograniczać się wyłącznie do zaprzeczania. Ciężar dowodu w procesie cywilnym nie jest bowiem uzależniony od pozycji, jaką strona zajmuje w procesie cywilnym (por. wyrok SN z dnia 3 października 1969 r., II PR 313/69, OSNC 1970, nr 9, poz. 147. Strona pozwana, nie przedstawiła zaś żadnych skutecznych zarzutów dotyczących podstaw swojej odpowiedzialności, które zostałyby poparte dowodami. Skoro powód przedstawił dowody na udzielenie i uruchomienie (przelanie) kredytu na rzecz pozwanego w kwocie 17.414,86 zł., to pozwany winien był wykazać, że kwotę tę zwrócił i w jakiej części. Skoro pozwany nie wywiązał się należycie z umowy, w szczególności zaniechał dokonywania terminowych spłat rat kredytu, to brak terminowej spłaty zobowiązania doprowadził do powstania wymagalnej wierzytelności kredytodawcy.

Mając na uwadze powyższe - po analizie zgromadzonego w sprawie materiału - Sąd doszedł do przekonania, że dochodzona przez powoda kwota tytułem zwrotu kapitału kredytu jest uzasadniona (15.490,22 zł.).

Strona powodowa nie przedstawiła natomiast dowodów potwierdzających operacje spłaty zobowiązania kredytowego, co uniemożliwiło weryfikację prawidłowości naliczenia odsetek, a tym samym zasadności zasądzenia kwoty 715,55 zł. tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału od dnia 7 sierpnia 2015 r. do dnia 26 stycznia 2016 r. w wysokości 10% i kwoty 201,89 zł. tytułem odsetek za opóźnienie od dnia 7 sierpnia 2015 r. do dnia 23 lutego 2016 r. Nie wiadomo od dokładnie jakich kwot przedmiotowe odsetki były naliczone, a pozwany kwestionował zasadność i wysokość tych należności ubocznych.

Podobnie nie zaoferowano Sądowi jakichkolwiek dowodów pozwalających na ustalenia zasadności i wysokości kwoty 287 zł. tytułem opłat i prowizji. Nie wiadomo za co naliczono te opłaty i prowizje, kiedy i z czego wynika ich wysokość.

Sąd zaznacza przy tym, że nie poczynił żadnych ustaleń faktycznych w zakresie odsetek, opłat, czy prowizji w oparciu o dokument zatytułowany „wyciąg z ksiąg banku”, którego treść była kwestionowana przez pozwanego. Zgodnie bowiem z treścią art. 95 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, który stanowi, iż księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku (...) mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Sąd zauważa jednak, że moc prawną wyciągu z ksiąg banku nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym, co wynika wprost z art. 95 ust. 1a ustawy – Prawo bankowe. Wyciąg taki może stanowić zatem jedynie dowód z dokumentu prywatnego, którego moc dowodowa

jest ograniczona do stwierdzenia, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenia o wskazanej w nim treści. W takim stanie prawnym Sąd nie mógłby oprzeć swoich ustaleń na wyciągu z ksiąg bankowych jako na dowodzie, o którym mowa w art. 244 k.p.c., gdyż strona pozwana kwestionowała jego treść. Oznacza to, że dokument ten mógł zostać oceniony jedynie jako dowód stanowiący o tym, że osoba, która dokument ten podpisała złożyła oświadczenie o wskazanej w nim treści. Przy tym z art. 245 k.p.c. nie wynika, aby przesądzało to o zgodności tych oświadczeń z prawdą.

Mając na uwadze powyższe Sąd uwzględnił powództwo w zakresie należności głównej, a oddalił, w pozostałym zakresie, tj. co do opłat i prowizji.

Jako że pozwany pozostaje w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia głównego od dnia wypowiedzenia umowy. Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 29 lutego 2016 r. (zgodnie z żądaniem zawartym w pozwie).

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie trzecim wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zgodnie z którymi strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Zauważyć należało, iż w rozpoznawanej sprawie Sąd zasądząc na rzecz pozwanego kwotę 97,04 zł uznając ją za stronę wygrywającą powództwo w 7 % w stosunku do kwoty objętej żądaniem.

Na koszty pozwanego składało się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 4.800 zł. i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Z kolei koszt powoda to opłata od pozwu w wysokości 209 zł., koszt uwierzytelnienia dokumentów w sprawie 30,14 zł., opłaty dodatkowe w postępowaniu elektronicznym w wysokości 2,09 zł. i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. (razem 258,23 zł.). Powód wygrał proces w 93%.

W punkcie IV wyroku Sąd nakazał ściągnąć od stron, w stosunku do wyniku procesu, na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin – P. i Zachód kwotę odpowiednio 582,18 zł. i 43,82 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych. Kwota ta łącznie stanowi różnicę należnej opłaty od pozwu w przedmiotowej sprawie wynoszącej, a kwotą uiszczoną przez powódkę.